

Kantár Balázs

Téli gondolatok

A havat még nem takarították el a járdákról. Kutya és gazdáik lábnyomaiban, a folyó folyásával szemben, időnként az órára pillantok.

Gyaloglás közben arra gondolok, mit kell még ma elintéznem. Miközben a vonatban ültem, arra gondoltam, nem szállok buszra, hanem gyalogni fogok. Amíg a vonatra siettem, gondolatban már megvettem a jegyet és a kávé; mialatt fogat mostam, átvettem újra az útvonalat a lakás és a pályaudvar között; ébredéskor kiválasztottam a ruháimat. Arra nem emlékszem, hogy mit álmodtam, de nagy keveredés volt megzúzavar.

A folyónak minden alkalommal más a színe. Nyáron a szagát is érezni, de most csak a finom tél-szagot lehet. Az a tél szaga, amit akkor érez az ember, ha lehasal a hóba. Gyerekkoromban többször éreztem a tél szagát, mint mostanában. Mostanában kávéillat van, meg öblítő, dezodor, dohányfüst, a liftek szaga, a hentesbolté, a levetett cipőké, a pizsamáé, a frissen mosott hajé, a vánkosé. Álomból sohasem emlékszem illatokra.

Egyenletesen veszem a levegőt. Ügyelek, hogy ne melegegdek ki. Nincs idő a megfázásra! Valamelyik gyógyszer mondta ezt a tévében. Tudhatná, hogy a betegség pont akkor jön, amikor már semmire sincs idő. Mikor az adventi koszorúnak már nem érdemes nekifogni az utol-

só gyertya miatt, a héten három határidő is lejár, takarítani sem ártana, és fogorvosnál sem voltam idén - akkor jön a láz, és időt csinál magának. Ezért veszem egyenletesen a levegőt. Reggel-este pedig C vitamint.

Menet közben nézelődöm. Megnyugtat az egyenletes fehérség. A hó alatt ott a rengeteg sárba fagyott lábnyom, az eldobott szemét, a rothadó avar, az elveszített kulcsok, mobilok, órák. A táj egy nagy íróasztal, amin félbehagyták a munkát, és letakarítják egy nagy lepedővel, amíg kifestik a szobát. A legjobb, ha a havazás éjszaka kezdődik, és reggel már minden egyenletesen tiszta. Néha az is jólesik, amikor a régóta gyülekező gomomba felhőkből leszakad. Ekkor a hírekben elmondják, hogy az emberek boldogtalanok, mert leállt a közlekedés, koccant az autó, nem indult a repülőgép. Azután elmondják azt, hogy az emberek boldogok, mert segítettek egymáson. Enni adtak, inni adtak, befogadtak. A hó nagyobb ajándék, mint gondoltam.

Itt, a folyó partján, egyedül, a havazásban, könnyű lenne megcsinálni magamnak az ünnepet. Elég lenne csak lelassítani a lépéseimet, majd megállni egy szép helyen, és elmélkedni. Figyelni az egyenletes légzésre. Várni, hogy engem is beleljen a hó. Ez egy tiszta, hideg, és önző ünneplés lenne. És unalmas is...

Csak a „jó iskolák” maradnak meg. De ki dönti el, hogy melyik (milyen) a jó iskola? A fenntartó? A tanfelügyelő? Az iskolaigazgató? Valószínűleg egyikük sem! A diák (esetleg a szülő) dönt.